

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ 8 1939 РОКУ.

Рік видання XV

№ 1 (1793)

ВІВТОРОК

1

січня

1974 РОКУ

Ціна 2 коп.

З УСПІХОМ ТРУДІВНИЦІ!

Коли напередодні Нового року на подвір'ї ферми з'являється уквітчана, барвиста ялинка, всі розуміють: тваринники достроково виконали завдання. Отак, включившись у боротьбу за приз «Молодого комунара» «Першій тритисячниці Кіровоградщини» сестри молодих доярок області достроково запалили новорічні вогні на своїх особистих «ялинках». А переможці змагання добилися високих успіхів, подолавши чотиритисячний рубіж. Це:

Ольга Козаченко з Неватківського відділку радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району, Світлана Павелко з колгоспу імені Жданова Новоукраїнського району, Надія Вацюк із Новоселицького відділку Ульявова бурякорадгоспу, Ольга Чиж з колгоспу «Путь Ильича» Знамянського району, Галина Скічко з колгоспу імені Шевченка Знамянського району, Валентина Славенська з колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району, Валентина Тарасенко з колгоспу імені Жданова Світловодського району, Надія Тегеріна з колгоспу «Перше травня» Маловисівського району, Ірина Вітряк з колгоспу імені Леніна Долишського району, Марія Манаша з колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району.

НОВОРІЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ РАДЯНСЬКОМУ НАРОДОВІ

Виступ товариша Л. І. Брежнева по телебаченню і радіо

Дорогі товариші, друзі!

Знову ми з вами на рубежі двох років. Через кілька хвилин Кремлівські куранти сповістять про те, що завершився 1973 рік і настав новий, 1974.

З почуттям задоволення і гордості радянські люди проводять 1973 рік. Він приніс немало хорошого. Це був рік справжньої ударної праці всього нашого народу. Значних успіхів досягнуто на всіх напрямках господарського і культурного будівництва.

Але ж рік починався нелегко: давалися ознаки тяжких наслідків пам'ятних усім нам стихійних лих попереднього, 1972 року. Та радянські люди — комуністи і безпартійні — протипоставили трудощам свою організованість, самовідданість і ініціативу. На заклик партії в країні розгорнулося всенародне соціалістичне змагання. Величезну роботу провели партійні організації і радянські органи на місцях, профспілки і комсомол. Разом з усім народом складала вони в цьому році відповідальний екзаме́н — і ВИТРИМАЛИ ЙОГО УСПІШНО. Результати всенародних зусиль не примусили себе чекати.

Виконано і перевиконано плани промислового виробництва. Індустріальну могутність країни примножили нові величезні заводи і домніні печі, електростанції і транспортні магістри.

Радус нас і перемога трудівників сільського господарства. Такого врожаю зерна, бавовни і деяких інших культур, який було зібрано у 1973 році, наші землі не знали ніколи раніше.

Трудові успіхи зробили можливим дальше підвищення народного добробуту. А ЦЕ ПАРТІЯ ВВАЖАЄ СВОЇМ ГОЛОВНИМ ЗАВДАННЯМ. Відрадно, що для мільйонів радянських людей цей рік був відзначений зростанням заробітної плати і пенсій, поліпшенням умов праці і побуту. Більш як одинадцять мільйонів чоловік справили в 1973 році новосілля. Зростає — і зростатиме ще швидше — виробництво товарів народного споживання.

УСЕ ЦЕ — ПЛОДИ ПРАЦІ. У кожній тисні виплавленого металу, видобутого вугілля, вирощеного зерна і бавовни, в кожному спорудженому будинку — частка досвіду, розуму і таланту працюючої радянської людини. Сьогодні, у переддень Нового року, мені приємно сердечно поздоровити тисячі радянських людей, нагороджених у цьому році срденами і медалями, удостойнених звання Героя Соціалістичної Праці.

Центральний Комітет партії і Радянський уряд впевнені, що і в новому, 1974 році, коли ми маємо розв'язувати не менш складні і відповідальні завдання в розвитку країни, радянські люди, безмежно віддані своїй любимій Батьківщині, знову покажуть приклад комуністичного ставлення до праці.

Товариші! 1973 рік ознаменувався такою немалими успіхами в боротьбі, яку наша партія і Радянська держава разом з братніми країнами соціалізму ведуть за зміцнення миру на землі, за втілення в життя Програми миру, прийнятої XXIV з'їздом партії. Припинено, нарешті, війну у В'єтнамі, змінюється на краще політичний клімат в Європі. Ще міцнішими стали узи дружби, які зв'язують нашу країну з братніми країнами соціалізму і всіма миролюбними державами. Активний вклад вносить наша країна в справу захисту законних прав арабських народів, які зазнали агресії з боку Ізраїлю, в справу

утвердження міцного і справедливого миру на Близькому Сході.

Велике значення для розрядки міжнародної напруженості мали переговори і угоди, укладені Радянським Союзом з Сполученими Штатами Америки і рядом інших держав. З глибоким задоволенням ми можемо сказати: сьогодні радянські люди, як і інші народи світу, більше ніж будь-коли відчувають реальні плоди ленінської політики мирного співіснування.

Ми ставимо перед собою завдання закріпити і розвинути все те добре, що виникло в наших взаємовідносинах з багатьма державами. Ми, як і раніше, будемо добиватися розвитку процесів міжнародної розрядки, наповнення їх конкретним матеріальним змістом. Натхнені комуністичними ідеалами, ми будемо й надалі відстоювати благородну справу миру і дружби між народами з усією переконаністю, як найбільш насущну і життєву потребу сучасної епохи.

Звичайно, пестро буде ще багато зусиль, щоб надійно забезпечити умови широкого мирного співробітництва держав, дати відсіч підступам агресивних сил, інтригам противників міжнародної розрядки, які намагаються використати в своїх цілях конфліктні ситуації, які ще подекуди існують. Але ми з оптимізмом дивимось у майбутнє, бо з кожним роком міцніє могутність соціалізму, зростає вплив поборок миру і реалізму в політиці, бо політика миру відповідає надіям і сподіванням усіх народів.

Само собою зрозуміло, ми і в дальшому повинні будемо дбати про зміцнення оборони нашої Батьківщини, безпеки всієї соціалістичної співдружності, діючи спільно з братніми країнами.

У переддень Нового року радянські люди шлють братерські привітання і найкращі побажання трудящим країнам соціалізму, комуністичним і робітничим партіям, усім загонам міжнародного робітничого руху. Ми шлемо свої добрі побажання всім народам, які будують нове життя, ведуть боротьбу проти імперіалістичного і колоніального гніту, всім, хто виступає проти агресії і гноблення, за мир і соціальний прогрес.

Зараз, коли завершується рік, наповнений славними ділами радянських людей, відзначений чималими успіхами в розвитку нашої Батьківщини, в боротьбі за міцний мир і дружбу між народами, я в дуці бачу перед собою всіх вас, дорогі співвітчизники.

Бачу обличчя мільйонів синів і дочок нашого героїчного робітничого класу, чий вмілі руки і висока технічна кваліфікація приводять у рух могутню радянську індустрію — основу швидкозростаючої економічної і оборонної могутності країни.

Бачу мільйони героїв великої битви за врожай цього року, чудових хліборобів, механізаторів, тваринників, бавовнярів — усіх людей, чия самовіддана праця годус і одягає радянський народ.

Переді мною натхненні обличчя тисяч і тисяч наших талановитих учених, майстрів радянського мистецтва, мільйонів тих представників нашої прекрасної інтелігенції, які всі свої сили, свою беззавітну працю віддають справі виховання наших дітей і молоді, справі народного здоров'я.

Виразно бачу перед собою і мужних синів радянського народу, воїнів Збройних Сил, які в цей момент, виконуючи високий громадянський обов'язок, стоять на варті безпеки Батьківщини.

До всіх вас, дорогі друзі, звертаюсь я від імені Центрального Комітету нашої ленінської партії, Президії Верховної Ради СРСР і Радянського уряду із словами новорічного привіту і поздоровлення, з сердечною вдячністю за все те добре, що було зроблено вами в минулому році, і з щирими побажаннями ще більших трудових успіхів, здоров'я і щастя в році прийдешньому.

З Новим роком, дорогі товариші! З новим щастям!

Мал. В. ОСТАПЕНКА

Четвертому бути ударним!

ХЛІБОРОБСЬКИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ

При слові «експеримент» чомусь уявляється лабораторія і вчені в білих халатах, які чаклкують біля приладів. У нас було все по-іншому. П'ятдесятгектарне поле — то наша велика лабораторія, і деїтер трактористів — вся наша комсомольсько-молодіжна механізована ланка — експериментатор в ній. Нам минулого року довірили вперше вирощувати високоврожайний сорт кукурудзи, а починати завжди не просто. З технологією вирощування познайомились на спеціальних курсах, та від теорії до вміння треба було пробити рік в роботі, в переживаннях.

Строгий екзамєн пред'явила нам шва. Переконалися, що піби невиблаглива кукурудза насправді — примхлива, ще й як: до неї підходить тільки по-науковому. Трохи поспішили з сівбою минулої весни, розраховували, щоб пасивна поклада в ґрунт при найбільшій кількості волози. Про заморозки якось забули. Не дочекались, поки ґрунт прогріється. Місяцями від заморозків сходи

приболіли. Так культура дала нам перший урок — від технології не відступати.

На практиці одержали ще один урок і дуже важливий. Він уже стосується умов вирощування качинисті саме в нашому районі. На наше комсомольське поле (ми його так називали) внесли мінеральні і органічні добрива ще восени. А на іншу ділянку в бригаді, так вийшло, що внесли таку ж кількість добрив аж весною. Тільки після цього побачили перевагу осіннього мст. У нашому лані качиниста вродила на два центнери зерна більше на кожньому гектарі, ніж на іншому.

Екзамєн шви ми витримали, випробування, які пройшли під час експерименту, збагатили нас хліборобською наукою, здружили членів ланки. По врожайності кукурудзи в зерні наш колектив зайняв перше місце серед комсомольсько-молодіжних механізованих ланок, виростиши і зібравши по 91 центнери на гектарі.

Учнями цієї школи, тільки вже на клас старшими, вирішив залишитись і цього року. Щодо давно на загальних комсомольських зборах колгоспу члени нашої ланки до ругали мені виступити із заявою, що і в новому році теж будемо вирощувати високоврожайну. Ми взяли зустрічний план — виростити на ста гектарах по сто центнерів кукурудзи в зерні. Хлопці вірять в успіх, адже експеримент вдался.

О. СУХАЦЬКИЙ,
ланковий комсомольсько-молодіжної механізованої ланки колгоспу імені Чкалова,
Новомингородський район.

ЗОЛОТА МОЛОДІСТЬ АНДРІЯША

«Шановний Вікторе Степановичу! Сердечно поздоровляємо Вас із заслуженою нагородою, присвоєнням звання Героя Соціалістичної Праці. Впевнені, що і в четвертому, визначальному році п'ятиріччя Ви перадуєте Батьківщину новими досягненнями у праці. Від усієї душі бажаємо Вам міцного здоров'я і великого особистого щастя.»

Перший секретар ЦК КП України **В. ШЕРБИЦЬКИЙ.**
Голова Президії Верховної Ради УРСР **І. ГРУШЕЦЬКИЙ.**
Голова Ради Міністрів УРСР **О. ЛЯШКО.**

В БРИГАДУ давнив головний агроном колгоспу **А. П. Майданник.** Поклавши трубку, він послідував: — Немає Віктора Степановича там зараз. Кажуть, дома. Кореспондент ТАРС до нього приїхав. Хочє зробити знімок в колі сім'ї. Але я б порадив вам побувати в бригаді.

У промінні зимового сонця, яко вже кілька днів не з'являлося над горизонтом, вдалині біліли шапки снігу, яскраво виділяючись на фоні посніва озимини.

Перше, що впало в очі на польовому стані, який в оточенні струнких тополь, — асфальтовані доріжки.

— Ваїтку яка краса тут! Між доріжок — зелені трав'яни килими, — світилися очі злітного механізатора.

Мимоволі, коли вже зустрілися і розмовляли з Віктором Степановичем, згадувався той якийсь особливий хліборобський затишок на польовому стані. Щось від того затишку

занесене і сюди, до його кімнати. Мабуть, відпочиваючи, він часто в уяві ліне за рамки відомої картини І. Шишкіна «Жито», що висить на стіні, і бачить поля своєї бригади... А, розкривши альбома, адіалюючись в рідні і знайомі обличчя, згадує свою хліборобську юність.

— Не встиг я отримати бат'киного напуття, — згадує Віктор Степанович. — Потомственный хлібороб, в перші дні війни він пішов на фронт. А мені в чотирнадцять довелось сісти за кермо трактора.

Він гортає аркуші альбома, розглядає знімки. З одного з них, групового, усміхаються із далекого 1954 року дорогі йому обличчя членів комсомольсько-молодіжної бригади, яку він тоді очолює.

— Леонід Титаренко, — показуючи на юнака із буйною чуприною, усміхається Віктор Степанович. — Причеплювачем починав. Зараз нагороджений орденом «Знак Пошани». А ось Леонід Зідрашко, теж в причеплювачах ходив тоді, нині в цього ордена Трудового Червоного Прапора. Групокомсорг бригади Віктор

Мудрий. Зараз партгрупорг. Досвідчений комбайнер. Та й більшість хлопців, з якими працював тоді, і зараз — в бригаді.

У ВІКНО постукали. Через кілька хвилин на столі лежали з півтора десятка листів, телеграм. Писали знайомі і незнайомі, тепло, по-людяному, дякували за працю, щирі любов до землі.

«Прочитала про Вас у газеті «Труд» і згадала свою першу борозну. І захотілось Вам побажати ширості і любові, щастя і здоров'я...» Цього листа надіслала трактористка із Рязані. Юнак із Білорусії писав, що бажав прийти і працювати в бригаді, якщо на те буде воля. «Мое прізвище теж Андрійш. З України приїхав у 1940 році, живу в Сибіру... Щастя вашій сім'ї, трудових успіхів механізаторів бригади. Микола Омелювич».

— Згадав усіх, з ким йшли поруч далекими гонами. Нинішня моя нагорода — то й їхня заслуга. А з початку важко було. Об'єднали кілька бригад. Мені — двадцять чотири, а в помічники ніхто не хоче йти із

колишніх бригадирів, мовляв, я молодий ще. Та невдовзі повезло. Наставником моїм був Олександр Васильович Гіталов. Саме тоді він став ініціатором руху за вирощування високих врожаїв кукурудзи без затрат ручної праці. Кожної п'ятиденки збиралися ми, бригадири, на нараду в МТС. Тут і познайомилися з Олександром Васильовичем. З того часу шляхи нашого порядку йдуть. Якось сказав мені в ті роки Олександр Васильович: «Не любите землю, її родючості мало дбають. А треба господарювати по-хазяйськи».

— Вікторе Степановичу, ви заслужили прайвники сільського господарства України. Шлях до успіху — який він у вас?

— Бувають труднощі, навіть більше, аніж хотілося б... Особливо, коли техніка виходить з ладу, та про це кореспондентам не звик говорити. А втім... був такий випадок на початку мого бригадирства. Приїхав кореспондент з Києва, кілька днів жив у мене. Зміг приділити йому уваги лише як задождало. Запріг конячину та й поїхав з ним до буряків. А після дощу

плантація аж всімається чистим зеленим листям. А на ниві, метрів за 50 від шляху, «Універсал» стоїть. «А це що?» — питає. «Дош застав, не зміг вивести трактора механізатор», — відповідаю. А через тиждень читали в республіканській газеті «На широкіх полях заріс трактор в бур'янах».

Труднощі інколи бувають... І, дивлячись не сьогоднішні діла комсомольців, очима людей свого покоління, відчуваю злет молоді нашої зміни. Проте з молоддю треба працювати. Непомітно і наполегливо. Виховувати. Бо ж вивчити роботу двигуна, наприклад, легко. Зрозуміти людину — дуже складна справа. А як знайдеш правильний підхід до кого, аж радісно стає. А з наших комсомольців, що не знають ані атоми, ані спокою, хотів би відзначити Валентина Семенова, Володимира Сопіаку, Миколу Вакуллу, Миколу Козакова. Та й Петра Туренка. Бачили б, як по-діловому вони обговорювали ініціативу запорозьких механізаторів про достроковий ремонт техніки. І взагалі сільська молодь — то наше хліборобів майбутнє.

Ю. ЛІВАШНИКОВ,
спецкор «Молодого комунара».

Колгосп «Росія»
Новоукраїнського району.

МОРОЗЕМ ТИСНЕ НОВОРІЧНА ЗИМА. А ХЛОПЦЯМ з бригади Володимира Голубовського Кіровоградського заводу тракторних агрегатів (зліва направо) — Віктору Процакову, Євгену Мірошниченку, Володимирові Голубовському, Вікторові Корніичуку та Миколі Шевістому — бачиться зараз весняна повільність, коли хлопцє теплінь і набухають бурячки. Во працює колектив у рахунок березня 1974 року.

Фото **В. КОВПАКА.**

ЩО ПРИНІС ДІД МОРОЗ?

Всі були вкрай здивовані, побачивши таку велику і тяжку торбу Діда Мороза. Та за мить усе прояснилось. Він дівстав з неї по черзі. І знайомив присутніх з останніми роботами любителів технічної творчості Новгородківського сільського профтехучилища № 6. Тут були діючі моделі лущильника, зерноавантажувача, тракторних граблів, культиваторів. А приніс їх на новорічний вогник учням Новгородківського СПТУ № 6 Дід Мороз прямо з обласної виставки технічної творчості юних, де моделі гуртківців здобули перше місце.

І. КРАВЦОВА,
секретар комсомольської організації СПТУ № 6.

ЧАРИ ОЖИВЛЯЮТЬ ДЛЯ ЛЮДЕЙ

Штамп для деталей і електроорган в руках молодого раціоналізатора

Якщо з'являється у казці чаклун, відразу відчує настороженість і холодок. Інша річ — чарівники. Смішні, дотепні, та завжди — добрі. Справді — поспішно допомагали доброзичливим чарівникам казковим героям, які зазнавали невдач. Певно, ніхто й не задумувався всеріоз, як їм це вдавалось, бо то ж — у казці.

Складніше — стати чарівником у житті. Та й чи можливо це взагалі?

За столом — молодий робітник. Тільки він, швидше, віком молодий, бо працювати почав ще за три роки до армії, і опісля вже встиг стільки ж.

Слюсар-ремонтник з цеху металоконструкцій Олександрійського електромеханічного заводу Станіслав Жорник. Працює в бригаді Олександра Руденка на дільниці ремонту штампа і осцилятора. Бачте, звучить усе вельми прозаїчно. Ремонтують штампини, виробляють нові. Перше — безпосередньо їхні завдання, друге ж стосується такого поняття, як удавники комуністичної праці.

Коли хочуть проаналізувати й вивести наслідки успіхів хоч б однієї людини в праці, часто виявляють вислів: самого бажання замало. Обов'язково додають практичне вміння, багаж знань, часто приписують ще й «божу іскру» — тобто, хист.

Станіслав Жорник не виявляв винятком. От лише поставив подвійний штилоп на першому — бажанні.

Звідки ж починається життя раціоналізації, конкретної пропозиції? Здебільшого Станіслав виходить шось на робочих місцях, вислуховуючи враження робітників та спостерігаючи за їх роботою. Варіанти удосконалення лягають на папірці, і оптимальний з них стає першим, випробувальним виробом.

— Залишається після роботи і, чесно признатися, боїться — як «поведеться» твій штамп — фактично, твій винахід? І коли бачиш: робітники хочуть ірацювати саме на ньому, — душа просто підноситься. Лягаєш дома спати і думаєш знову, а чи витримає деталь робоче навантаження?

Станіслав випромінює теплоту. Таку я кою зустрічають і його робітники в цехах — добрі помічники раціоналізаторів. Не приховує, що без них було б важче. Во працювати й сподіватися на шастя, що сявне думка про винахід, нічого.

Всодні можна відзначити правильну тенденцію: часткове ускладнення деталей чи конструкцій веде до скорочення операцій і, отже, до економії часу. Та й переобладнати, скажімо, прес тепер простіше. Станіслав сміється: скоро наладдцями роботи не буде.

Про себе стриманіше. У всьому чулося ще до армії твердеження у душі хлопця слово «династія». Бо прийшов услід за Вячеславом та Павлом, старшими братами, на завод. Можливо, й тішило оте: «Брати Жорники».

Станіслав правдомірно може називати себе старожилом у бригаді. Та й на дільниці — теж. Хай не звучить це високо, але символічними здалось два вимпели, якими нагороджені Віктор Манорвич Шмидельський, ветеран, його нещодавно поповели на заслужений відпочинок, та Вячеслав Майборода, молодший колега. Про першого Станіслав говорить з пошаною — то вчитель, справжній наставник. Про другого — з гордістю, бо постійно допомагає йому, підтримує як вихованця свого. Часто разом тимкують над якоюсь нузлом чи механізмом.

А довіри спритні пильні — то надбання ще й гарного музиканта. Любить страду не «ласажирський» чуттям, коли уготована роль слухача. Акордеон, а останнім часом — електроорган заглибили хлопця в чарівний світ звуків. І не знає, що стає періоджеромом наснаги в житті. Музика абдукає потяг до творчості, а творчість — відлагодить нові мелодії праці.

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара».
м. Олександрія.

СЛОВО — ВОІНАМ-ВЕТЕРАНАМ

Через тиждень трудящі Кіровограда відзначатимуть 30-річчя визволення міста від німецько-фашистських загарбників.

НА ПЕРЕДОДНІ

«Бо нас чекали...»

Після жорстоких боїв в ніч з 1 на 2 січня наші підрозділи віддали свої оборонні позиції війнам 223-ї стрілецької дивізії і після короткого нічного рейду розташувалися в районі Вершино-Кам'янки.

Через кілька годин мав знову розпочатись бій. А покищо ми стояли в окопах і слухали своїх однополчан, які тільки-но повернулися з села:

— Ось гостинці новорічні. Вам передавали поздоровлення з святом. Нас чекають...

Повідомляли про звірства фашистів в містах і селах Кіровоградщини, розповідали про подвиги місцевих патріотів, які на окупованій землі продовжували боротьбу з ворогом.

Згадували ми своїх бойових друзів, яких вже не було серед нас. Постав образ гвардії майора Георгія Сушицького, який з однією батареєю відбивав цілий день атаки ворожих танків і загинув від кулі гітлерівського снайпера.

Наша 81-а дивізія йшла знову в бій. Ми відплачували за своїх загиблих друзів, за злочини, що скоїли фашисти на кіровоградській землі.

Попереду був Кіровоград... В. КОВАЛЕНКО, Герой Радянського Союзу.

В бій ішли комуністами

Після визволення Знам'янки воїни 95-ї гвардійської дивізії готувалися до визволення Кіровограда. Весь особовий склад вивчав техніку, її тактико-технічні дані, знайомились з обороною против-

ника. В останні дні 1943 року начальник штабу дивізії П. В. Бойко склав план допомоги всім підрозділам. Офіцери штабу отримали конкретні завдання, в ротах, взводах велась політична підготовка.

У 291 полку в члени партії було прийнято 24 гвардійці. То були солдати, сержанти і офіцери, які проявили мужність і героїзм в боях за визволення нашого краю.

У 290 полк я привіз радіостанцію, і ми слухали повідомлення з Москви про події на всіх фронтах. Нам було гордісно, що до початку 1944 року так зміцніли наші Збройні Сили, підвищилась бойова тактика всіх воїнів.

В. ПОВИЧУК, колишній начальник зв'язку 95-ї гвардійської стрілецької дивізії, полковник у відставці.

1 січня — національне свято Республіки Куба — День визволення НАЦІЛЕНА В МАЙБУТНЄ

Гавана. Столиця Республіки Куба. Індустріальний і культурний центр острова Свободи. П'ятнадцять років тому в Гавану вступила повстанська армія під командуванням Фіделя Кастро.

Рішення прийняти будувати величезні панорами великого міста з чудовими архітектурними ансамблями. До революції громадяни хмарочосів належали тільки американським концернам.

Рішення прийняти будувати величезні панорами великого міста з чудовими архітектурними ансамблями. До революції громадяни хмарочосів належали тільки американським концернам.

Сьогодні в Гавані поряд з комбінатами по переробці традиційної культури — цукрової тростини, з'явилися підприємства нафтопереробної, металообробної, судоремонтної, хімічної, фармацевтичної, швейної і шкіряно-взувальної промисловості.

Географія індустріальних новобудов не обмежується Гаваною. Матансас дає країні добрива. Нуєвitas постачає будинокремном, а Маріель, Ренд, Скейфугос — електроенергію.

побудованій промисловості раніше на 14 підприємствах працювало 1900 робітників. Шість на 50 заводів цієї галузі зайнято більше 14 тисяч чоловіків.

Щеодавно в Москві відбулася зустріч радянських журналістів з членом Секретаріату ЦК Компартії Куби, заступником прем'єр-міністра Республіки Куби Карлосом Рафаселем Родрігесом.

Радянський Союз, відзначив К. Р. Родрігес, відіграв найважливішу роль в економічному розвитку Куби. СРСР надає нам допомогу на принципах повної рівності, поваги нашої національної незалежності, обережуючи специфічні інтереси нашої країни.

Л. ЯГУНІНОВ. АПН. НА ФОТО: ЮНІ ОБЛИЧЧЯ МОЛОДОЇ РЕСПУБЛІКИ КУБА. ФОТО З ЖУРНАЛУ «КМБА».

ШУМІЛИ ПІД ВІТРОМ СОСНИ...

— Ш-ш... — шумлять молоденькі сосни. — Ш-ш... Ш-ати зелені не бояться негоди... — Зроду... — А коли тут нудьгувала ш-шелюга... — Ага-а... — Ш-ш... — Вухатий, не спиш-ш?...

Потім за ним прийшли Уляна Шостака, інші хороші люди. Посадили в пісок тендітні саджанці, постелили їх з боєм переживали кожну втрату. І вилетіли. Піднявся молодий сосновий ліс. І сам вухатий чув, як нещодавно Аврам Калинович не без задоволення жартовав:

Зимова Фантазія рівської середньої школи № 1, де ось вже котрий рік діє шкільне лісництво. Хороший справі навчає Аврам Калинович дівчурі — любити природу, берегти її, примножувати її багатства.

із зеленим другом, навчаються зараз у столиці... Одною не знав вухатий: відколи в околицях села Бірок вирости лісонасадження, врожайність поля прилеглих колгоспів зросла майже на десять центнерів на гектарі. Не знав, бо зацікавився агрономією надто несумлінно.

Чи ж є такий учень, серце якого б радісно не забилося при згадці про канікули? Скільки веселощів, розваг несуть вони з собою, як багато цікавого подарують школярам.

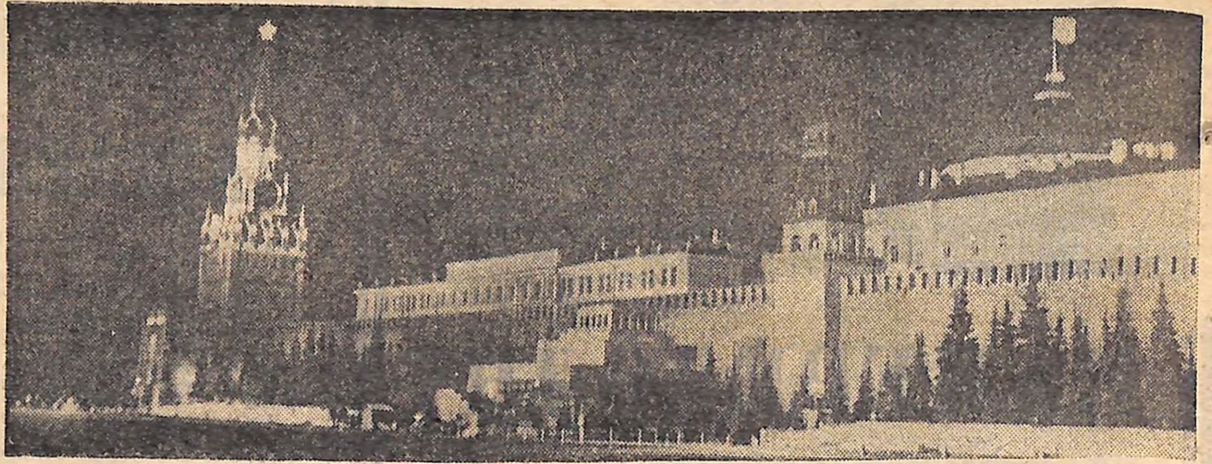
Завтра Канікули су, зустріч з працівниками містечка. Як правило, взимку звичними атрибутами розваг школярів стають лижі, ковзани, санчата, хокейні ключки.

М. БРАЙКО, кореспондент-організатор районного радіо. с.мт. Олександрівка. Фото В. ЧІЛКОВСЬКОГО.

І ДАЛЬНЯ ПІХТА АЖ НА ДАЛЬНІМ СХОДІ,
 Й СМЕРЕКА У КАРПАТСЬКОМУ ГАЮ,
 ПОЛЯРНИК У СНІГАХ — ПІДКОРЮВАЧ ПРИРОДИ,
 І ВИНОГРАДАР В СОНЯЧНІМ КРАЮ,
 І СТЕПОВИК-ТРУДАР, І ВЧЕНИЙ СИВИЙ,
 І МАТИ, І МАЛЯТ ВЕСЕЛИЙ РІЙ —
 СЬГОДНІ СЛУХАЮТЬ НАЙПЕРШУ
 РАДІСТЬ-ДИВО —
 ІЗ ПЛОЩІ КРАСНОЇ КУРАНТІВ СРІБНИЙ БІЙ...

Фото В. КОВПАКА.

НАПРИКІНЦІ кожного спортивного сезону спортсмени, підводячи підсумки своїх досягнень, можуть відзначити: рік цей був для нас щасливим. Або протилежне: — не повезло, не пощастило.

А як у мене? Здається кожен рік чимось значимий. Хоч і не було золотих медалей та чемпіонських титулів. Ю. Толчійський, мій тренер з ДЮСШ № 1, відзначав після чергових змагань: — От бачиш, яка висока рівновага, стрибок зроблено краще, ніж минулого місяця. І це вже для мене радість. Наша команда під час молодіжних ігор України у своїй групі здобула першість в поєдинках із спортивною гімнастикой. Я теж серед призерів. Звичайно, заздрю Людмилі Турнишевій. Вона для

ДО ВИСОКОЇ РІВНОВАГИ

СЛОВО — ЧЕМПІОНЦІ

мене приклад того, як треба тримати себе у найвищій напрузі. Але для мене радість — міритися майстерністю з відомими гімнастками і вчитись у них.

Про рік минулий, 1973-й. Мое ім'я — серед чемпіонів республіки, виступаю за авангардівську команду України. На першості ВЦРПС показник, якого добились, вдесяти кращих — адже завоюване право виступати в складі збірної профспілкової коман-

ди країни...

Тренер, звісно, вимагає більшого. Бо навіть невелика моя помилка в тій чи іншій вправі часом обходиться дорого: на початку змагань я була серед лідерів, а потім, дивись, 6 чи 8 місце. Отже, треба вчитись, під час тренувань використовувати всі можливості для підвищення майстерності.

Л. ШУМИХІНА,
 учениця Кіровоградської СШ № 5,
 майстер спорту СРСР.

Н О В О Р І Ч Н А

«Макогонова юшка»

ПРИГОДИ ДІДА МОРОЗА

Цієї ночі, як і щороку, Дід Мороз наносив візити. І, в першу чергу, людям, котрі заслужили загальну повагу на Кіровоградщині.

Володя КОВАЛЕНКО, комбайнер з колгоспу «Заповіт Ілліча» Олександрійського району, виборив на жнивах цього року випел «Молодого комунара» «Кращому молодому жєнцє Кіровоградщини». В переддень Нового року Дід Мороз разом із Сінгурочкою вручили Володі запашний коровай, спечений дбайливою Сінгурочкою:

— Це, Володю, коровай лише з частки пуда із тих 59 125 пудів хліба, що ти намолотив.

А на «Червоній зірці» Дідові Морозові не по везло. Його випередив з поздоровленням 1976-й рік. Бо саме в рахунок цього року працює різчик по металу цеху металевих виробів Василь Ільницький.

У Олександрівському районі Дід Мороз завітав до Ольги Козаченко, передової доярки радгоспу цукрокомбінату. Змагаючись за приз «Молодого комунара» «Першій тритисячниці Кіровоградщини», дівчина виявилась першою серед молодих доярок області. Вона надоїла понад 4 тис. кілограмів молока від кожної корови.

Гість тепло привітав Ольгу з успіхом, а вона, у свою чергу, пригостила його молоком з п'ятої тисячі надоїв.

До Антоніни Червінської Дід Мороз завітав, щоб поздоровити співачку із присвоєнням їй високого звання заслуженого працівника культури УРСР (раніше, зрозуміло, не було нагоди). Та, почувши чарівний спів Антоніни, забув про свої морозівські обов'язки і теж почав підспівувати.

Окремі епізоди з новорічних мандрів Діда Мороза підглядеві

К. БРО.

РОЗМОВА ЗА КУЛІСАМИ

СЕРІОЗНА ЦЕ СПРАВА — С М І Х

Один з ведучих сатиричного цеху Аркадій Райкін казав, що сміх — справа абсолютної серйозної. І ось, задумавшись над природою сміху, в ту новорічну ніч ми звернулись до акторів Кіровоградського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького з проханням пояснити цей дивовижний нарядок.

А в новорічну ніч чого не трапляється... Актори несподівано зустрілись... з героями, яких вони грають на сцені: з Гоголем із п'єси М. Зарудного «Пора жовтого листа», з бравим воїною Швеїком, з Тетяною, що діє у «Фортуні» М. Зарудного та із відомим Стецьком із «Сватання на Гончарівці». І цікава розмова виїшла між ними.

Народний артист республіки Г. Г. СЕМЕНОВ:

— О, Гоголь! Ти ще животиєш, байдужа твоя душа?
 — Ще й як животиє! Бо є ще в мене реальні колеги, які існують без турбот і хвилювань. Ще й, кажуть, премії отримують за свою діяльність. Он на одному з наших заводів деталі вагою 400 грамів виготовляють з заготовки... в 1200 грамів. Дві третини металу — в стружку. Що моя недочіпа вузькоколієка? Тут за рік десятки тонн металу в брукх іде, тисячі карбованців на вітер... От кого б на дрєзнін прокатати!
 То чому мені, Гоголю, скромному лєдєрє, не жити серед таких ентузіастів?

Заслужена артистка УРСР С. А. МАРТИНОВА:

— Таню? Ах ти, птахо перелітна! Ще в місті?
 — Звичайно. Тут культурне життя. А в селі? Корови ремигають, зручностей ніяких. Добре, хоч голова колгоспу — обцяльник, обцяльками годєє. А то взагалі пропали б.
 Правда, буває, що й обцяльки обридають. Ви думаете, чому й, колись непомітно доярка, в город виїхала? Терпець урванє. Бо й досі збирається голова і машинне доїння, і механізовану роздачу кормів на фермі виробити, і вулиці вимостити...
 А віз і їдні там. Плюнула я — та й гайда. Ось тільки закріпитись треба. Є, правда, в мене на прикметі женишок — Бундом зовуть. І хоч підстаркуватий — мабузь, піду за нього. Заряди культурного життя на все згодна.

Артист В. С. БАБИЧ:

— Здорово, друже Швеїку! Як ся маєш? Що поробляєш? Все вишадєєш ліпови-родоюди будєволицьким собакам?
 — А що, вадїбна справа. Напишеш біографію жєнцєзє цуцку, скажеш, що він фокстер'єр, а покуєєш і радий. Штє-крїтє і рекламацій немає. Не те, що на деяких-ваших підприємствах. Ви ніколи не замовляли меблів на Кіровоградській фабриці «Побутмеблі»? І? І не раджу. Ризикуете замість століка туалєтного отримати неполіровану пірамїду Хеопса з самопадоючим склом, а замість матраца — чорні ложа для лєгів. Недарма лабораторія держнагляду за стандартами застєсувала до фабрики економічні санкції: зняла з плану виробів на суму 12 592 карбованців...
 А от коли я був на воєнній службі...

Артист В. С. КОРОЛЕНКО:

— Немає шось мого Стецька. Мабузь, обїдає.
 — Ось я, ось я! Я б і день, і вночі, і учєрє, і вранці все б обїдав би, й обїдав би. А оцє лєдєвє достояєє в черзі у кафе «Весна». Тут одна, в кращому випадку, дві роздавальниці обслуговують довжєлєзну чергу. А готують в ідальних денних — хїба що відридженні їстїє. В Гончарівці кращє!
 А оцє біг до театру, коли — дощ. І така річка потєкла по Театральному провулку — ну чисто тобї гоголівський Дїпрє, і рїдкий птахо долєтєтє до її середини.
 А що у вас варилї?
 Стецько запитав про найголовнїше для нього. Потім розмова помітно перєїшла в їтїєне русло. Адже акторам є про що поговорити із своїми героями. І про роботу над їхніми образами, і про успіхи та невдачі, і про прем'єри та аншлаги...

Діалоги записав М. БІДЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
 Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградської обком ЛКСМУ, с. Кіровоград.

Друкарня Ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Погода в січні

Січень — найхолодніший місяць року. В цей час посилюються снігопади, хуртовини. За прогнозом гідрометцентру СРСР, температура в нинішньому січні передбачається від одиниці до двох градусів вище за норму. На початку місяця вночі вона коливатиметься від нуля до 8 градусів морозу. Вдень — 0-7 градусів тепла. Найхолоднішою буде друга декада, коли ртутний стовпчик показуватиме 10-15.